kui underwits. Mis nüüd heaks nõuks? mõllematel jookſis palla weſſi mõda ſelga mahha, agga te mis tahhad lehm piddi lüpſetud ſama. „Agga piddage ommetige lehm kinni, muido on meite wimane tund lõnud", ütleſin ma pahha melega. „Ta metſaloom kissub mo käed kõie otſas werriſeks, agga ma ei jõua temmaga keddagit tehha", wastas underwits wärriſewa heälega.

Siamale ollid need kaks Dani wahti naerdes pealt wadanud, agga kui meite hädda ikka ſuremaks läks ja lehm püsti hännaga underwitſa lohhinal kõie otſas tagga weddades minno peale tahtis tulla, ärkas liggimeſe armastus nende ſüddames, nad pannid omma püſſid pu naeale ſeisma ja tullid röömſa näggodega käſſa õerudes, meid appi. „Kas meie ei tohhi mitte nattuke aidata, illuſad lapſed küſſis teine. Minna ei wastand sõnnagi. Need mõllemad Daanlaſed wõtſid lehma nago kruide wahhele üks ſarwiſt ja teine hännaſt ja minno underwits weel üllelia, kõieſt; minna issi kükkitaſin ennaſt rutto mahha, ſurruſin pea wasto udarat ja hakkaſin kõigeſt wäeſt lüpsma. Ja wata, Jummala õnnistus olli mo töö jures, ühhe lühhikeſe aeaga olli lüpſik täis, ma tännaſin waikſe heälega, teggin ühhe nikſo ja läksin mõnne ſammo koddopole.

Minno raske töö olli nüüd kül tehtud, agga mitte nenda minno underwitſaga. Na kui ma jubba ette kartſin, olli temma illus näggo ja sirge kehha nende Daanlaste ſilmad, omma peale tõmmanud! üks neiſt lõi omma käe temma kehha ümber üttelDes: „Ilma maksuta ei olle ſiin mailmas ühtegi!" ja tahtis tale ſuud anda; ja teine kargas, omma ſuud higiſt puhtaks pühkides, ſelleſamma nõuga minno pole, omma palka pärrima.

Üks ſilmapilkutus underwitſa ja üks pea nikkutus minno poolt, andſid meite mõtted wastastiko teine teiſele teada, mõllematele kargaſime meie korraga, ühhe käega nende kurko ja teiſega tõime püstulid põueſt wälja, neid meite ees lükkates ja püstulid winnas kuklatagga hoides, ütteldes: „Minge agga eddaſi